

FOC MISTUITOR

JOHN SCALZI

Traducere din limba engleză de
NINA IORDACHE

NEMIRA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Teodora TERCIU
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Lector: Laura GUȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCALZI, JOHN

Foc mistuitor / John Scalzi; trad. din lb. engleză: Nina Iordache. –
București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0995-2

I. Iordache, Nina (trad.)

821.111

John Scalzi
THE CONSUMING FIRE

Copyright © 2018 by John Scalzi
All rights reserved.

© Nemira, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0995-2

PROLOG

Câțiva ani mai târziu, Lenson Ornill avea să se gândească la ironia faptului că perioada lui de om credincios începuse și se sfârșise printr-o anumită formulă.

- La naiba, spuse Gonre Ornill către soțul ei Tans, pe puntea navei lor spațiale, *Noi nu am fost niciodată de acord cu chestia asta.*

Tans își ridică privirea de la propriul său terminal, unde-i explica fiului lor Lenson, în vârstă de unsprezece ani, câteva dintre chestiunile mai delicate ale gestionării energiei întregii nave.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Ții minte nava aceea imperială care nu ne urmărea?

- Mda.

- Ei bine, acum ne urmărește.

Lenson îl văzu pe tatăl său încruntându-se, închizând ecranul cu gestionarea energiei de pe terminalul său și activând ecranul de navigare. Pe ecran puteau fi văzute toate navele care se deplasau între avanpostul de la Kumasi și găvanul de Flux care avea s-o ducă pe *De Acord* la Yogyakarta, următoarea lor destinație, după cinci săptămâni de călătorie. Majoritatea navelor erau comerciale sau aparțineau unor companii comerciale, la fel ca *De Acord*. Două dintre acestea erau nave ale marinei imperiale. Una dintre ele, *Oliveer Bransid*, tocmai configurase un curs ce avea s-o intercepteze pe *De Acord* în aproximativ șase ore, exact înainte să intre în găvan.

- Credeam că ne-am achitat de obligație cu vârf și îndesat, îi spuse Tans soției sale.

– Păi, ne-am achitat, spuse Gonre.

Tans arată spre ecran, ca și cum ar fi spus „Ei bine, se pare că nu“.

Gonre scutură din cap:

– Ne-am achitat, repetă ea.

– Acum e un nou comandant, spuse Genaro Partridge, ofițerul de comunicații, care făcea parte din echipajul de punte al navei *De Acord*. L-am auzit pe Samhir vorbind despre asta la popotă. Zicea c-a fost avertizat în privința lui când încărcam marfa.

– Și abia acum ne spui? i se adresă Tans lui Partridge.

– Îmi pare rău. Vorbeam la popotă. Am crezut că v-a spus Samhir.

– Am vrut să vă spun, spuse Samhir Ghan, comisarul de bord al navei, trei minute mai târziu, când apăru, grăbit, pe punte.

Privindu-l pe Ghan cum găfăia, Lenson știa că tatăl său era cunoscut drept un căpitan genial, până la proba contrarie. Ghan risca să-l facă pe tatăl său să nu mai fie așa de genial.

– Îmi cer scuze. Ne-am luat cu treaba când încărcam marfa.

– Spune-mi acum, zise Tans.

– Pe noul comandant naval îl cheamă Witt. Un ticălos hrăpăreț, după toate aparențele. A fost transferat din slujba lui de la Centrul Comercial fiindcă se culcase cu soția cui nu trebuia și acum încearcă să se întoarcă acolo, „făcând curățenie“ pe aici. Ceea ce înseamnă că încalcă practicile consacrate ca să pară că este eficient.

Tans se încruntă auzind acestea. Lenson, la cei unsprezece ani ai săi, nu cunoștea afacerile părinților săi în amănunt, dar știa destul cât să-și dea seama că multe dintre acestea se bazau pe „bunele relații“ cu diverși oameni ai legii din agențiile locale și imperiale ale sistemelor unde zbura nava *De Acord*. Acest lucru presupunea „practicile consacrate“, iar Lenson descoperise doar de curând faptul că asta însemna oferirea de bani și de alte lucruri de preț anumitor persoane în moduri despre care se știa că nu erau tocmai legale.

Lui Lenson puțin îi păsa de toate astea – era îndeajuns de tânăr încât să creadă că tot ceea ce făceau părinții lui era prin definiție corect și detaliile complicate ale branșei lor îl plictiseau –, dar abordarea asta i se părea o complicație inutilă.

– Cine ți-a spus asta? îl întreabă Gonre pe Ghan.

– Cybel Takkat, spuse Ghan. Omoloaga mea de pe *Fenom*. Lenson știa că Ghan se referă la nava *E o privești fenomenală*, cu care împărțiseră marfa depozitată la stația comercială de pe Kumasi. Navele mai mici, precum *De Acord* și *Fenom*, închiriau adesea împreună spațiul de depozitare a mărfii pe stație, ca să economisească bani. Uneori, în timpul încărcării și descărcării, lucrurile erau făcute la repezeală și anumite obiecte de inventar care proveneau de la o navă ajungeau din întâmplare pe o alta. Acum, că se gândea la asta, Lenson bănuia că toate astea presupuneau la rândul lor niște „practici consacrate“.

– A spus că una dintre plăți îi fusese respinsă de unul dintre oamenii ei obișnuiți din marină. Omul i-a spus că era urmărit prea îndeaproape de oamenii lui Witt acum.

– Informația asta ne-ar fi fost de folos mai devreme, zise Gonre.

– Îmi pare rău, repetă Ghan. Am vrut să vă spun. M-am gândit că Cybel se referea doar la măsurile drastice luate împotriva șpăgilor și c-ar trebui să fim mai discreți de acum încolo. Nu m-am gândit că se referea la faptul că marina o să ne urmărească până la intrarea în găvan.

Tans își mută privirea spre Partridge:

– Ceva vești de la nava marinei?

– Nu au emis niciun apel, nu, spuse Partridge. Se pregătesc doar de interceptare.

– Nu am atins viteza maximă, îi spuse Gonre soțului ei. Am putea să o tulin.

Tans scutură din cap:

– Nu încă, zise atingând ecranul și arătând spre *Bransid*. E o navă mare. Are o greutate uriașă. Accelerează mai încet, dar e mai rapidă decât noi când ia viteză. Dacă încercăm să fugim acum, or să ne ajungă din urmă înainte să intrăm în găvan.

– Dacă ne prind cu marfa asta, ne-am ars cu toții, zise Ghan, apoi își aminti cui îi atrăgea atenția asupra acestui fapt. Hmm, scuze, domnule.

Auzindu-l, Tans încuviință distrat și-și trecu degetele peste tastatura terminalului. Lenson se uită și-și văzu tatăl făcând calcule pentru *De Acord* și pentru *Bransid*. Nu putea urmări detaliile, dar îl auzi pe Tans scoțând un murmur de satisfacție, ridicându-și apoi ochii spre el:

– Știi ce fac acum? îl întrebă pe Lenson.

– Nu, spuse Lenson.

– Ghici.

– Încerci să scapi de cealaltă navă.

– Așa e, zise Tans. Dar știi cum fac asta? Am spus deja că, dac-am accelera acum, ne-ar prinde din urmă.

– Nu știu, îi răspunse Lenson.

– Hai, vino aici și lucrează cu mine, Len.

Lenson se gândi la asta.

– Aștepți, spuse el în cele din urmă și speră că tatăl său nu-i va cere mai multe detalii, fiindcă Lenson nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se mai poate face apoi.

– Da! confirmă Tans. Există un moment după care, dacă accelerăm la putere maximă, nava marinei nu ne va prinde înainte să intrăm în găvanul din Flux, nici dacă accelerează cu puterea ei maximă. Și momentul acela va fi – și se uită la Gonre – în patru ore, șaisprezece minute începând de acum.

– Asta dacă *Bransid* nu accelerează înainte, spuse Gonre.

– Da.

– Și dacă motoarele noastre reușesc să gestioneze sarcina accelerației maxime preț de trei ore, cât ne trebuie ca să intrăm în găvan.

– Da.

– Și atâta timp cât câmpurile de forță rămân active, așa încât să nu fim făcuți peltea din cauza accelerației gravitaționale constante.

– Da, spuse Tans morocănos.

– Și dacă nu încearcă să ne bage o rachetă în țeava de eșapament.

– Pentru Dumnezeu, Gonre! exclamă Tans.

– Hai să nu ne credem așa grozavi deocamdată, vreau să spun, încheie Gonre și se întoarse spre fiul ei: Și tu, întoarce-te în cabină. Vom fi cu toții ocupați până intrăm în găvan.

– Nu am ce să fac în cabina mea, se plânse Lenson.

– Cum să nu ai? Se numește învățătură.

Lenson oftă adânc la auzul vorbelor ei și se urni, târșâindu-și picioarele spre cabina lui, care, deși avea dimensiunile unui dulap pentru depozitarea produselor de curățenie, era cea mai luxoasă cabină

de pe navă, după cabina părinților lui, care avea dimensiunile a două dulapuri. În cabina lui, Lenson își porni tableta și, în loc să învețe, se uită la desene animate vreo două ore, până când desenele dispărură brusc și pe ecran îi apărură materiale educaționale. Lenson oftă din nou, supărat că mama lui, care se presupunea că era ocupată, avusese timp să verifice la ce se uita el. Începu, fără chef, să citească lecția de religie despre Profetesa Rachela, Primul Conducător și Primul Împăraș al Interdependenței.

Lenson nu era în general un elev prea grozav, dar lecțiile de religie îl plictiseau cel mai mult. Nici el și nici părinții lui nu erau oameni religioși și nici nu urmau învățăturile Bisericii Interdependenței sau ale oricărei alte biserici. Nu aveau nimic împotriva Bisericii sau împotriva vreunei alte religii – Lenson știa că unii dintre membrii echipajului de pe nava *De Acord* își urmau propriile credințe personale și părinților lui puțin le păsa –, dar cei doi Ornill nu se implicaseră personal și-i transmiseseră fiului lor aceeași indiferență neutră față de această chestiune.

Cât despre lipsa de religiozitate a familiei Ornill, dacă s-ar fi pus problema ce religie îi interesa cel mai puțin, aceea era, de fapt, Biserica Interdependenței. În ceea ce-l privea, Lenson știa că existau alte religii, dar cunoștințele lui erau atât de limitate, încât nu se putea spune că le respingea sau le ignora. Pur și simplu nu intrau în discuție.

Pe de altă parte, despre Biserica Interdependenței măcar știa câte ceva. Unul dintre avantajele pe care aceasta le avea, ca religie oficială a Interdependenței, era faptul că informațiile despre ea făceau obiectul unei materii obligatorii din manualele de studiu pe care fiecare copil din imperiu trebuia să le parcurgă de-a lungul educației sale. Trebuia să înveți despre Biserica Interdependenței și despre Profetesa-Împăraș Rachela I, indiferent care era credința ta sau dacă te interesa ori ba.

Ei bine, din acest motiv, familia Ornill sărbătorea Ziua Împărașului, asociată cu ziua de naștere a Rachelei, la fel ca toți ceilalți: ca o scuză ca să se trezească mai târziu dimineața, să-și ofere unii altora cadouri și să se îndoape ca niște porci.

Lecțiile de acum ale lui Lenson nu se refereau la Ziua Împărașului și, din nefericire pentru el, nici la cadouri sau la îndopare. Se refereau

la profețiile Rachelei, la seria de declarații vizionare care puseseră în mișcare sisteme disparate adăpostind așezări umane să se unească într-un unic imperiu cunoscut ca Interdependența și care permiseseră constituirea sistemelor sociale, juridice și economice pe care Interdependența încă se baza, după mai mult de o mie de ani.

Lenson hotărî că toate acestea erau plictisitoare ca naiba. Nu numai din cauză că materialele de studiu, create pentru cititori de zece până la doisprezece ani, nu tratau profețiile sau impactul lor într-o manieră concretă, avansând propoziții declarative simple, al căror subiect era un fapt educațional, și nu o chestiune supusă interpretării și dezbaterii (în care, s-o spunem pe șleau, Lenson, un elev nu foarte strălucit, nu s-ar fi angajat să participe). Dar și din cauza simțământului nedeslușit pe care-l avea în timp ce citea profețiile, ceva ce nu ar fi putut exprima în cuvinte, oricât de mult ar fi încercat.

Dar, dac-ar fi încercat, s-ar fi rezumat la: *Ascultă aici, știi ceva, întemeierea unui întreg sistem de control social, politic și economic pe niște cuvinte vagi și mult prea ușor de interpretat ale unei singure persoane care-și arogă inspirația divină nu este probabil o idee prea bună, nu-i așa?*

Lucrurile stăteau așa fiindcă Lenson, la fel ca părinții lui, era mai degrabă genul practic, nefiind înclinat personal spre chestiunile spirituale, teologice sau escatologice și, de fapt, toate cele de mai sus îi dădeau o stare de neliniște mută, versiunea intelectuală a ceea ce simți când muști dintr-o bucată de plăcintă și simți un gust pe care nu-l poți defini exact, dar știi că nu trebuie să fie în acea plăcintă anume, și care transformă toată plăcinta dintr-un lucru delicios într-o chestie din gura ta despre care nu ești chiar sigur c-ai vrea să fie acolo, dar ar fi nepoliticos s-o scuipi, așa c-o înghiți, acoperi restul plăcintei cu un șervețel și încerci, pur și simplu, să-ți continui ziua mai departe.

Cititul profețiilor îi dădea lui Lenson aceeași senzație de insatisfacție intelectuală pe care o ai în fața lucrurilor exasperant de imposibil de fixat, pe lângă plictiseală, așa că făcu singurul lucru logic de care era în stare: adormi cu tableta în mână. Se dovedi a fi un plan excelent până când, dintr-odată, *De Acord* se zdruncină violent, aruncându-l din patul suspendat, și un vânt șuierător pătrunse în cabină,

aspirând aerul preț de câteva secunde până când ușa cabinei se închise cu zgomot.

Lenson zăcea pe podea, confuz, gâfâind după aer, întrebându-se ce s-a întâmplat, cu urechile ciulite la seria de sunete ascuțite și șuierătoare din cabină. Ușa cabinei se închisese cu zgomot, dar nu complet etanș; la fel, deși toate gurile de aerisire din cabină se închiseseră după ce aerul începuse să țâșnească prin ele în direcția greșită, mai rămăseseră breșe prin care aerul se strecura pe lângă garnituri.

Fiind un copil care trăise toată viața pe o navă spațială, lui Lenson nu trebuia să-i explice nimeni ce însemnau sunetele acelea șuierate. Înaintă spre ușă și o închise complet, etanșând-o. Asta însemna că singurele locuri pe unde aerul ieșea din cabină rămăseseră gurile de aerisire. Din păcate, nu putea ajunge la garniturile acestora care erau amplasate în interiorul pereților navei. Tableta lui bâzâi și Lenson răspunse, descoperind că mama lui era cea care-l suna. După câteva clipe de lacrimi de ușurare că fiul ei era viu, îi explică ce se întâmplase.

– Jigodiile alea au tras în noi, spuse ea și fu pentru prima oară când Lenson o auzi pe mama lui folosind asemenea injurii. Nu au reușit să ne ajungă din urmă și nu le-am răspuns la apeluri, așa că, exact înainte să intrăm în Flux, au lansat trei rachete spre noi. Sistemele noastre de apărare le-au oprit, dar una dintre ele a explodat prea aproape și bucăți de rachetă au perforat carena în apropiere de tine. Am etanșat porțiunile acelea, dar avem o problemă.

– Ce problemă? întrebă Lenson.

– Acum suntem în Flux, spuse Gonre. Asta înseamnă că trebuie să avem grijă să nu tulburăm bula de spațiu-timp¹ din jurul navei. Dacă o perturbăm prea mult și o spargem, toată nava ar putea fi în pericol.

¹ Bulă de spațiu-timp nedistorsionat, cu ajutorul căreia călătoria cu viteze mai mari decât cea a luminii este teoretic posibilă. În 1994, fizicianul mexican Miguel Alcubierre a propus o metodă de distorsionare a geometriei spațiului cu ajutorul unei tehnologii care face ca spațiul din fața navei să se contracte, iar cel din spatele ei să se dilate. Nava rămâne staționară întrucât spațiul însuși se deplasează și nu suferă o dilatare a timpului, aflându-se într-o bulă de spațiu-timp normal (n. red.).

Lenson știa că mama lui încerca să bagatelizeze pericolul. Fluxul era ca un fluviu pe care navele spațiale îl străbăteau ca să ajungă la diferitele sisteme solare și care putea să poarte navele înainte și înapoi mai repede decât dac-ar fi zburat în spațiul cosmic normal, unde nu puteau să depășească viteza luminii. Deși era asemenea unui fluviu, Fluxul nu era un fluviu – orice-ar fi fost, era extradimensional și, dacă i te expuneai în mod direct, puteai să *dispari*, pur și simplu. Navele care călătoreau prin Flux erau nevoite să-și creeze o bulă de energie care reușea să capteze puțin spațiu-timp în jurul lor, așa încât să poată continua să existe: dacă bula se spărgea, se spărgea și tot ce era înăuntru ei.

– Prin urmare, trebuie doar să fim extrem de atenți în drumul spre tine și când reparăm nava, spuse Gonre.

– Mamă, pierd aer, spuse Lenson.

Lenson își privi admirativ mama pentru modul excelent în care reușea să-și păstreze cumpătul.

– Cât de mult? întrebă ea.

– Doar puțin acum. Am pierdut o grămadă la început, dar pe urmă s-a închis ușa și am etanșat-o. Dar tot mai iese aer prin gura de aerisire.

Gonre lăsa tableta jos pentru o clipă ca să strige la cineva de pe punte. Apoi se întoarce spre fiul ei:

– Asta e prima chestie pe care o vom rezolva, spuse ea, și o să-ți dăm mai mult aer.

– Cât va dura asta? întrebă Lenson.

– Nu prea mult, îi promise Gonre. Poți să fii curajos până atunci?

– Sigur, spuse Lenson.

Dar după două ore, cum aerul se subția simțitor, Lenson încetă să mai fie curajos și începu să scâncească. După trei ore, avu un adevărat atac de panică, și Tans Ornill recurse la toate trucurile de care era capabil, cu ajutorul conexiunii de pe tabletă, ca să-și împiedice fiul să consume ultimele resurse de oxigen din cabină prin hiperventilație.

După patru ore, și pentru prima oară în viața lui, Lenson începu să se roage Profetesei Rachela. După cinci ore, aceasta veni în vizită.

Lenson se uită în sus la chipul zâmbitor al Profetesei, al cărei surâs senin și calm nu nu i se oglindea și în ochi, conform celor mai

bune tradiții de iconografie religioasă din toate timpurile, în care zeii, zeițele și profeții puteau să schițeze, în cel mai bun caz, o umbră de surâs dezinteresat. Cu toate acestea, surâsul ei îl liniști și-l încălzi pe Lenson.

– Mi-e frică, recunosc Lenson în fața Profetesei.

Ea nu făcu decât să-i surâdă și mai mult, transmitându-i o mângâiere mai liniștitoare decât orice cuvinte pe care le-ar fi putut rosti. Îi spuse sau așa crezu el (și, în acele momente, cum ar fi putut să se îndoiască?) că apăruse fiindcă se rugase la ea, că venise doar pentru el și că prezența ei era dovada că el, Lenson Ornill, va supraviețui și nu numai că va supraviețui, dar că era menit să înfăptuiască lucruri mărețe.

Și chiar acolo, în vreme ce stătea tăcut în cabina sa uitându-se la Profetesa și clipind atât de rar, Lenson Ornill hotărî să-și dedice viața Bisericii Interdependenței.

Profetesa îi zâmbi din nou, de parcă ar fi acceptat darul propriei persoane pentru Biserica ei.

Tocmai atunci, gurile de aerisire se deschiseră zăngănind și inundară cabina cu aer. Iar Lenson Ornill, înghițind lacom oxigenul dulce și cotropit de extazul religios, leșină.

– Mie mi se pare că e un caz clasic de hipoxie, îi spuse Tans Ornill fiului său, în infirmeria mică a navei, mai târziu în seara aceea.

Tans fusese primul care intrase în cabina lui Lenson, iar sentimentul său de groază nemijlocită se domolise când îl auzise pe fiul lui sforăind. Când Lenson se trezi în infirmerie, le povesti imediat părinților săi despre vizitatoarea miraculoasă.

– Da, rămăseși fără aer și tocmai citiseși despre Profetesa chiar înainte de atac. Așa că era logic să ai halucinații cu ea. Lenson își ridică privirea spre tatăl și mama lui, care stăteau lângă patul său din infirmerie, amândoi extrem de ușurați că fiul lor era în viață, și-și dădu seama că nu vor putea niciodată nici să aprecieze și nici să înțeleagă cu adevărat experiența acestei apariții și (cu destulă maturitate, așa cum credea la momentul respectiv) decise să-i lase în pace. Încuviință, în semn că era de acord cu teoria tatălui său, și-i lăsă pe amândoi să schimbe subiectul și să vorbească despre javra de Witt, pe care jurară să se răzbune și care, după cum urma să afle Lenson mult

mai târziu, avea să se trezească întâmplător de partea greșită a ușii camerei de depresurizare cam la un an după ce *De Acord* fusese atacată. Se zvonea că Witt se culcase din nou cu soția cui nu trebuia, dar Lenson s-a gândit că probabil fuseseră alți factori în joc, care ar fi putut sau nu să aibă legătură cu părinții lui.

Când Lenson află, în cele din urmă, despre întâlnirea prematură a lui Witt cu vidul rece și întunecat al spațiului, el nu se mai afla însă la bordul navei *De Acord*. Era elev al seminarului din cadrul Universității Xi'an, prestigioasa școală a Bisericii Interdependenței. Educația neconvențională de care avusese parte la bordul navei spațiale îl făcuse să devină obiectul unei oarecare curiozități din partea colegilor seminariști, dar numai la început; ceea ce-l făcuse să se remarce în continuare fusese viziunea lui despre Profetesă.

– Pare să fie un caz de hipoxie, îi spuse Ned Khlee, unul dintre colegii lui de cameră din primul an, într-una dintre discuțiile lor serioase târziu în nopțe, sorbind din frado, o licoare ușor psihotropă și oferindu-i-o și lui Lenson.

– Nu a fost hipoxie, spuse Lenson, acceptând frado-ul și dându-l imediat mai departe, spre dreapta lui.

– Vreau să zic, *erai* hipoxic, nu-i așa? îl întrebă Sura Jimn, celălalt coleg de cameră, luând sticla de frado. Nava ta avea o spărtură. Aerul era aspirat în spațiu. Cabina ta a pierdut aer timp de ore întregi.

– Da, așa e, recunosc Lenson. Dar nu cred c-am văzut-o din acest motiv.

– Asta a fost, mai mult ca sigur, spuse Khlee aplecându-se în curmeziș față de Lenson ca să ia sticla de frado de la Jimn.

– Deci niciunul dintre voi nu a avut vreodată o viziune cu Rachela? Niciodată? întrebă Lenson încurcat.

– Nu, spuse Khlee. Am avut halucinații cu o șopârlă odată, dar eram foarte amețit în momentul ăla.

– Nu-i același lucru, spuse Lenson.

– Ba e aproape la fel, spuse Khlee și mai trase o dușcă din sticlă. Încă câteva guri din chestia asta și poate o văd din nou.

Lenson hotărî că nu era probabil o idee bună să se destăinuie colegilor de cameră în această privință. Și nici, așa cum avea să se

dovedească, să se destăinuie mai tuturor colegilor lui seminariști. În general, colegii lui seminariști erau amabili, binevoitori, rezervați și plini de compasiune, având cu toții simțul realității și un spirit practic, și niciunul dintre ei nu simțise vreodată în viață înflăcărea religioasă, extatică, nici pentru Rachela, nici pentru altcineva.

– Biserica Interdependenței este, în mare, o religie *practică*, îi spuse reverendul Huna Prin, consiliera școlară a lui Lenson, într-o întâlnire anterioară, când acesta hotărâse că avea nevoie de îndrumare în această chestiune și Prin i se păruse că e persoana care trebuia să se ocupe de asemenea chestiuni fără să-l judece greșit. Nu recurge de fapt la misticism, nici în dogmă și nici în practica de zi cu zi. La bază se apropie mai degrabă de confucianism, decât de creștinism.

– Dar și Rachela a avut viziuni, insistă Lenson, ridicând ediția de buzunar a *Profețiilor adnotate ale Rachelei* a lui Kowal pe care se întâmplase s-o ia cu el, fluturând-o în fața îndrumătoarei sale.

– Da, este adevărat, încuviință Prin. Și sigur că una dintre discuțiile principale din cadrul bisericii noastre se referă la natura acelor viziuni. Au fost viziuni adevărate, comunicări reale cu divinitatea, sau doar „viziuni“ – Lenson simți ghilimelele care mărgineau cuvântul – menite a fi niște parabole pentru a ajuta o umanitate divizată să înțeleagă necesitatea unui nou sistem etic, care să se concentreze asupra cooperării și interdependenței la o scară cum nu a mai existat până atunci?

– De-a lungul istoriei bisericii s-au dezlănțuit dezbateri aprige, spuse Lenson, încuviințând, referindu-se la un text fundamental pe care-l citise pe când era mult mai tânăr și închipuindu-și teologii străluciți care se înfruntau într-o bătălie cu mize enorme pentru sufletul bisericii.

– Ei bine, *dezlănțuit* este probabil o exagerare, replică Prin. Cred că la A Cincea Dietă Ecleziastică Episcopul Chen a aruncat o ceașcă cu ceai spre Episcopul Gianni, dar asta avea mai puțin de-a face cu natura fundamentală a viziunilor și mai mult cu faptul că Gianni o tot întrerupea pe Chen, iar aceasta se săturase. În general, dezbaterile de la începuturi se desfășurau civilizate și erau legate de chestiunile practice ale modalității de prezentare a viziunilor. Primii episcopi

erau cât se poate de conștienți că religiile charismatice au tendința de a crea schisme și diviziuni, ceea ce era o încălcare a conceptului fundamental al interdependenței.

– Dar au fost și alții care au avut aceleași viziuni ca a mea, nu-î așa? o întrebă Lenson pe Prin și, rememorând mai târziu acea conversație, își amintea și de natura stăruitoare a acelei întrebări adresate consilierii.

– Istoria bisericii amintește de unii preoți și episcopi care au susținut că au avut viziuni religioase, pe care le-au folosit ca justificare pentru schismele pe care le-au încercat, fu de acord Prin. Biserica are o procedură de investigare în această privință, pe care trebuie s-o parcurgă orice preot sau episcop care susține că are viziuni.

– Ce înseamnă asta?

– Dacă-mi aduc aminte bine, de obicei, preoții care susțin că au viziuni sunt trimiși la un consult medical pentru depistarea unor probleme de sănătate mintală rămase nediate diagnosticate, sunt tratați și sunt apoi trimiși să predice sau sunt pensionați, dacă problemele persistă.

Lenson se încruntă.

– Cu alte cuvinte, biserica îi declară nebuni.

– „Nebuni“ e un cuvânt prea dur. Cred că mai corect ar fi să spunem că, într-o manieră practică, biserica socotește că viziunile nu sunt de obicei de inspirație divină, ci reprezintă produsul altor fenomene mult mai puțin dramatice. Este mai bine să ne ocupăm de acele fenomene, decât să le lăsăm să persiste și să riscăm posibilitatea unei schisme.

– Dar eu am avut o viziune și sunt perfect sănătos la cap.

Prin ridică din umeri:

– După mine, e un caz de hipoxie.

Lenson continuă neabătut:

– Dar ce se întâmplă dacă un împăraș susține că a avut viziuni? întrebă el. Împărașul este de fapt capul bisericii. Este supus și el acestei proceduri?

– Nu știu, recunosc Prin. Nu s-a mai întâmplat de la Rachela încoace.

– Niciodată? întrebă sceptic Lenson.

- După investiție, împărăxul nu se complică prea mult cu biserica, spuse Prin. Are și alte lucruri la care să se gândească. La fel și tu, Lenson.

- Prin urmare credeți c-ar trebui să pun viziunea mea pe seama lipsei de aer?

- Cred c-ar trebui să consideri viziunea ta un dar, răspunse Prin, ridicându-și mâna pentru a-și calma elevul. Indiferent din ce motiv ai avut-o, ea te-a inspirat să alegi drumul slujirii bisericii și reprezintă o binecuvântare pentru tine și se poate transforma într-o binecuvântare pentru biserică. Deja ți-a schimbat viața, Lenson. Ești mulțumit de calea pe care te-a ajutat să pășești?

- Da, spuse Lenson cu convingere.

- Păi, vezi? îi spuse Prin. În acest sens, nu are nicio importanță dacă a fost vorba despre inspirație divină sau despre rezultatul unei lipse temporare de aer. Ceea ce contează este faptul că - în timp ce nu aveai aer - te-ai hotărât să te dedici bisericii. Așa că hai să profităm la maximum de acest lucru, ce zici?

Lenson hotărî să profite la maximum și se cufundă în studiile seminarului. Unele dintre cursurile opționale de la început pomeneau misticismul Bisericii Interdependenței, dar, în mod ironic, acestea erau predate într-un stil sec și neatrăgător; abordarea bisericii față de scrieri care altfel ar fi putut fi interzise sau care ar fi putut fi apostate nu era să le evite, ci să le înăbușe romantismul cu volume de comentarii menite, pesemne, să-l adoarmă pe cititor. Lenson citi tot ce putu să îndure și simți cum interesul pentru toate astea îi dispare, la început mai lent și apoi, odată cu trecerea timpului, din ce în ce mai rapid.

I se întâmplau două lucruri. Primul era, pur și simplu, faptul că cerințele zilnice ale seminarului său și ale educației pastorale îi ocupau cea mai mare parte din timp. Cantitatea de timp și de interes pe care le putea acorda aspectelor mai esoterice ale bisericii - oricât de puține s-ar fi dovedit să fie acestea, în cele din urmă - scădea din ce în ce mai mult, pe măsură ce se ocupa de subiectele mai prozaice ale slujbei, de angajarea în serviciul comunității, petrecându-și timpul în Xi'an și la Centrul Comercial, urmărindu-i și ajutându-i pe preoți și pe angajații laici ai bisericii pentru ca aceștia să-și poată îndeplini sarcinile, sarcini

pe care urma să și le asume și el într-o bună zi. Era mai dificil să rămâi angajat în problemele esoterice ale unei religii când trebuia să ajuți la procurarea lumânărilor pentru slujbe.

Al doilea lucru era că natura esențialmente practică a lui Lenson, moștenită de la părinții lui în mod natural și prin educație și care nu se tocise complet nici chiar la apogeul convertirii lui religioase, începuse, încet, dar sigur, să se afirme din nou, mai degrabă ajutată, decât descurajată de aspectele mai lumești ale Bisericii Interdependenței. Lenson descoperi că rutina și sistemele de control pe care le oferea biserica îl atrăgeau și că se descurca bine în interiorul lor. De-a lungul anilor lui petrecuți la seminar se transformase, în ochii profesorilor și ai colegilor lui, dintr-un obiect al curiozității într-un seminarist model, unul care era luat în calcul pentru potențialul lui de a avansa pe drumul bisericii.

Lenson se lăsă purtat de acest val de aprobare și afecțiune spre primele lui repartiții după hirotonisirea sa din Bremen (unde părinții lui, după ce așteptaseră răbdători să treacă anumite termene de prescripție, se pensionaseră confortabil), apoi spre repartizarea lui de mai târziu la Centrul Comercial și, în cele din urmă, chiar spre Xi'an, unde, cu trecerea timpului, devenise episcop cu misiunea de a asigura serviciile religioase pentru cei mai săraci din Interdependență – un post care punea accentul mai mult pe latura practică, decât pe cea pur spirituală a bisericii.

Cu cât Lenson, acum Episcopul Ornill, urca din ce în ce mai sus pe scara Bisericii Interdependenței, cu atât evenimentul declanșator, viziunea Profetesei Rachela, se ștergea tot mai mult din amintirea lui. Din momentul care-l impulsionează să se convertească, acesta devenise un izvor ascuns al credinței, apoi o întâmplare ciudată care-l condusese la alegerea unui anume tip de viață, pe urmă se transformase într-o poveste spusă prietenilor apropiați din biserică, într-o anecdotă pentru enoriași, iar în cele din urmă, într-o poantă spusă pe la cocktailuri, unde era dezvăluită conștiințios noilor cunoștințe atunci când un alt episcop îi cerea s-o povestească din nou.

– Pare c-a fost un moment minunat, îi spuse o tânără, la o asemenea petrecere.